

Chương 07

Người Trà Giá Cao Nhất

H

Hoa Cô Ma nãy giờ đang cười mãi, nhìn Hồ Thiết Hoa cười, cười thật ngọt ngào, tiếng cười như chuông ngân.

Bà ta cười vừa dễ nhìn, lại vừa dễ nghe.

Nụ cười của Hoa Cô Ma trước giờ vốn rất nổi danh, nổi danh vô cùng, tuy không đến độ nghiêng nước nghiêng thành nhưng muốn cười cho những người trong phòng nghiêng ngả đảo điên cũng không lấy gì làm vấn đề.

Hiện tại trong phòng ngoài bà ta ra, chỉ còn có một người.

Cái lỗ hổng trên tường bà ta đã lấy một miếng ván che lại rồi, Hắc Trúc Can nằm ở phòng bên cạnh đã ngủ say mê mệ, trên bàn còn có rượu có thịt, Hồ Thiết Hoa nãy giờ bị bà ta cười cho điên tam đảo tứ, ngay cả ngồi cũng ngồi không muốn nổi.

Nhưng y không thể nào nằm lẫn ra được. Nếu lỗ bất hạnh y nằm xuống, vấn đề lại càng nghiêm trọng ra, vì vậy y nhất định phải phấn khởi tinh thần lên.

—Tại sao bà lại kêu bọn Hắc Trúc Can đi ám sát Sử Thiên Vương vậy?

Hồ Thiết Hoa cố ý làm mặt nghiêm trang hỏi:

—Ai kêu bà đi làm chuyện này vậy? Tại sao bà lại làm vậy?

—Bởi vì tôi không muốn một bông hoa tươi tắn đi cắm vào một bãi cứt chó.

—Không lẽ bà cũng không tán thành chuyện hôn sự này sao?

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ kinh ngạc ra ngoài mặt:

—Cái vị Hoa Tổng quản mời tôi hộ tống Ngọc Kiếm Công chúa, rõ ràng nói với tôi, y là nhị ca của bà, y mời tôi đi đón cô dâu, còn bà thì tại sao đi kêu người giết chú rể?

—Bởi vì nếu chú rể tự dưng chết đi, cái chuyện kết hôn này sẽ chẳng còn gì nữa, như vậy mới đúng là thiên hạ thái bình, ai ai cũng vui vẻ.

Hồ Thiết Hoa chau mày, rồi lại hỏi Hoa Cô Ma:

—Nhị ca của bà là Tổng quản của Ngọc Kiếm Sơn Trang, còn bà thì sao? Bà có phải là môn hạ gì của Đổ tiên sinh không?

—Có thể coi là vậy, cũng có thể là không.

—Rốt cuộc bà là người của ai?

—Cái câu đó anh không nên hỏi, đáng lý ra anh phải biết tôi là người của ai rồi.

Hoa Cô Ma cười thật ngọt ngào nói:

—Tôi là người của anh, trước là tôi vẫn là của anh mà.

Hồ Thiết Hoa thiếu điều muốn kêu lên cứu mạng.

Y biết Sở Lưu Hương nhất định đang ở đâu đây, lúc này chính mặt y đã trông thấy, y hy vọng Sở Lưu Hương có thể tự đứng phát hiện lương tâm, đại phát lòng từ bi, tại nơi này cùng ngồi nói chuyện chung với bọn họ, cùng ngồi uống hai ly, như vậy là đã cứu được cái mạng nhỏ bé của y rồi. Bởi vì y biết cái vị Hoa Cô Ma chết người kia, sau khi đã uống xong vài ly rồi, chuyện gì bà ta cũng đều làm được cả.

—Mẹ tôi ơi!

Hồ Thiết Hoa rốt cuộc la âm lên:

—Quân tử động khẩu, không động thủ, sao bà làm gì vậy?

—Tôi vốn có phải là quân tử đâu, tôi là mẹ của anh.

Hoa Cô Ma cười ngật nghễo:

—Anh có phải là cục cưng ngoan ngoãn của tôi đấy không?

—Y không phải.

Sở Lưu Hương rốt cuộc cũng còn có chút thiên lương, rốt cuộc y cũng đã lại cứu mạng.

Cái giọng của người này nghe ra tuy không giống Sở Lưu Hương, nhưng giọng của Sở Lưu Hương vốn tùy thời tùy lúc có thể biến đổi đi được, cũng giống như kỹ nữ biến đổi nét mặt của mình với khách hàng, dễ dàng như vậy.

Dáng điệu của người này xem ra, dĩ nhiên cũng không giống Sở Lưu Hương.

Y mặc một chiếc áo màu trắng bạc bó vào người, gương mặt trắng bệch anh tuấn đượm đầy vẻ khinh người ngạo mạn, làm như y xem mình như một tay đệ nhất mỹ nam tử của thiên hạ vậy, làm như đàn bà trong thiên hạ đều phải bò lăn dưới đất van xin được chùi chân cho y vậy. Một người như vậy, trong tay lại ôm một cái rương thật là lớn, xem ra trọng lượng không phải là nhẹ nhàng gì.

Hồ Thiết Hoa thở ra trong bụng. Thật tình y nghĩ không ra tại sao Sở Lưu Hương lại biến mình ra thành một người đáng ghét như vậy.

Hoa Cô Ma cũng đang thở ra:

—Lúc nên đến thì người không đến, không nên đến thì lại cứ đến.

Bà ta lắc đầu cười khổ:

—Cả đời người không lẽ không thể nào làm giùm cho người ta một chuyện tốt lành gì sao?

—Hiện tại tôi đang làm chuyện tốt lành đây.

Người này cười nói:

—Tôi tin là nơi đây nhất định có người rất cảm kích tôi.

Hồ Thiết Hoa nhìn trừng trừng vào y một hồi, bỗng nhảy bật dậy nói:

—Không phải, người này không phải Sở Lưu Hương, nhất định là không phải.

—Ai nói y là Sở Lưu Hương? Y vốn có phải đâu.

Hoa Cô Ma nói:

—Nếu y là Sở Lưu Hương, tôi đã thành Dương Quý Phi rồi.

—Y là ai?

—Tôi họ Tiết.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Các hạ tuy không nhận ra tôi, nhưng tôi đã ngưỡng mộ đại danh Hồ đại hiệp từ lâu.

—Người nhận ra ta?

—Hồ đại hiệp quang minh lỗi lạc, hào khí ngất trời, giang hồ còn ai không biết?

Tiết Xuyên Tâm lại nở một nụ cười đặc biệt của y:

—Hồ đại hiệp tửu lượng cao cường, cũng là chuyện nổi danh thiên hạ, vì vậy tôi mới đặc biệt đi gấp lại đây uống với Hồ đại hiệp vài ly.

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy người này không còn đáng ghét như lúc nãy, thậm chí còn có chút chút khả ái đâu đó.

—Người đi tìm người uống rượu, lúc nào cũng đem theo một cái rương lớn như vậy sao?

Hồ Thiết Hoa vẫn còn nhin không nổi phải hỏi:

—Trong rương có gì vậy? Ăn được hay uống được?

—Nếu nhất định phải ăn, thì thêm chút xì dầu xào với mỡ, miễn cưỡng có thể nuốt xuống được.

—Có thể dùng để nhắm với rượu được không? Ngon không?

—Cái đó thì phải xem lại tình hình đã.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Xem ông có phải là người thích ăn thịt người hay không.

Hồ Thiết Hoa giật nảy mình lên:

—Trong rương có người?

Y hỏi Tiết Xuyên Tâm:

—Người sống hay người chết?

—Tạm thời còn chưa hoàn toàn chết, nhưng cũng không thể xem là sống được.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Tối đa chỉ bất quá có thể xem là nửa chết, không sống thế thôi.

—Tại sao người lại đem y bỏ vào trong rương?

—Bởi vì tôi tìm không ra thứ gì khác có thể bỏ được một người lớn cỡ đó vào.

Hồ Thiết Hoa lại sờ sờ vào mũi, sờ mũi cả nửa ngày, bỗng ngoẹo đầu bật cười lên:

—Ta biết nơi đây có cái nồi rất lớn để trong nhà bếp, chúng ta đem gã này xào lên nhắm rượu được không?

Tiết Xuyên Tâm cũng bật cười, cười còn tà đạo hơn cả Hồ Thiết Hoa:

—Nếu ông biết người nằm trong rương này là ai, ông sẽ chẳng nói những lời như vậy.

Dĩ nhiên Hồ Thiết Hoa không phải tính ăn thịt người thật.

Cái thứ người duy nhất y có thể nuốt xuống được là cái thứ người làm bằng đường phổi.

Chỉ bất quá thường thường y chỉ thích chọc gheo người khác thế thôi, nhất là khi người đó nói một câu nghe thật tuyệt diệu, y nhất định cũng phải nghĩ ra một

câu thật tuyệt để trả lời một cái, không thì tối lại e rằng sẽ ngủ không được ngon giấc. Có điều hiện tại, người này nói cái câu này xem ra còn có hàm ý gì khác, Hồ Thiết Hoa mà không hỏi cho ra rõ ràng e rằng y cũng ngủ không yên.

—Người trong rương là ai? Không lẽ là người ta quen biết hay sao?

—Các ông không những quen biết nhau, mà còn rất thân thiết nữa.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Không những thân thiết mà còn là bạn bè ruột nữa.

Y nói như thiệt vậy, Hồ Thiết Hoa càng không thể không hỏi:

—Bạn bè của ta cũng không ít, người nói ai vậy?

—Bạn thân nhất của ông là ai?

—Dĩ nhiên là Sở Lưu Hương.

—Thế thì tôi nói, người này chính là Sở Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa gằn người ra:

—Có phải người muốn nói, trong cái rương này có Sở Lưu Hương nằm đó? Có phải Sở Lưu Hương bị người bắt bỏ vào trong rương?

Tiết Xuyên Tâm thở ra một hơi:

—Tôi cũng biết cái chuyện này nhất định không ai có thể tin được.

Hồ Thiết Hoa bỗng nghinh mặt lên:

—Nhưng người đã biết Sở Lưu Hương là bạn thân của ta, tại sao còn đùa giỡn với y như vậy?

Y sa sầm nét mặt nói:

—Người ở trước mặt ta mà đùa giỡn như thế này, thật tình không có chút gì là thú vị cả.

—Ông nói đúng lắm.

Tiết Xuyên Tâm thừa nhận ngay:

—Tôi đùa giỡn như thế này quả thật không đúng.

—Hai người các người đều không thú vị tí nào.

Hoa Cô Ma cũng nghinh mặt lên:

—Nếu các người còn không mau mau bồi ta uống rượu, ta sẽ dùng chổi đuổi hai tên ra khỏi nơi này bây giờ.

Bị người ta dùng chối đui ra không phải là chuyện đùa, vì vậy mọi người đang bắt đầu uống rượu. Chỉ tiếc là rượu không còn lại bao nhiêu, đêm thì đã quá khuya. Hoa Cô Ma lắc lắc thùng rượu, thở ra một hơi:

—Xem điệu này, mỗi người chúng ta tối đa cũng chỉ uống thêm được ba ly.

Bà ta thở dài, nói:

—Uống xong hết ba ly này, chúng ta sẽ ai đi đường nấy, tìm chỗ ngủ thôi, tỉnh được ngày nào cũng hay được ngày đó.

—Sai rồi sai rồi, sai quá là sai.

Hồ Thiết Hoa đập xuống bàn:

—Uống đến lúc này còn không uống nữa, cái đó còn muốn chết người hơn cả cắt cái đầu đi.

—Tôi cũng biết cái mùi vị đó khó nuốt lắm, nhưng giờ này còn có chỗ nào tìm cho ra được rượu bây giờ?

—Dĩ nhiên là còn có chỗ.

—Còn có chỗ nào nữa? Ai đi tìm?

—Tôi.

Gặp phải những chuyện như vậy, Hồ Thiết Hoa trước giờ không hề nhân nhượng ai. Sự thật cũng là vậy, nếu trên thế giới này chỉ còn sót lại một thùng rượu, người tìm ra được thùng rượu ấy, nhất định phải là y.

Hoa Cô Ma lại cười ngặt nghẽo lên:

—Nếu anh tìm được rượu về đây, tôi sẽ thừa nhận anh quả thật là đứa con hiếu thuận nhất trên đời.

Con ngoan không thể làm được, nhưng rượu thì nhất định phải uống. Vì vậy Hồ Thiết Hoa đi ngay, đi còn nhanh hơn có người cầm đao rượt theo chém mình nữa.

Cái bóng của y vừa khuất vào màn đêm, nụ cười trên gương mặt của Hoa Cô Ma cũng biến mất, bà ta trừng mắt nhìn Tiết Xuyên Tâm:

—Cái rương này đựng gì ở trong đó vậy?

Tiết Xuyên Tâm chẳng thèm ngó ngang gì đến bà ta, làm như y không hề nghe bà ta đang nói gì; ngược lại đi hỏi bà ta một câu đáng lý ra không nên hỏi lại:

—Bà nói chuyện đùa lúc nãy của tôi có thú vị lắm không?

—Không thú vị.

—Tôi cũng thấy không thú vị, Hồ Thiết Hoa cũng giống như chúng ta vậy.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Nhưng còn có một người nhất định càng cảm thấy chuyện này không thú vị tí nào.

—Người này là ai?

—Sở Lưu Hương.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Người cảm thấy chuyện đùa này không thú vị nhất, là Sở Lưu Hương.

—Tại sao?

—Bởi vì người nằm trong rương chính là y.

Hoa Cô Ma nhìn Tiết Xuyên Tâm, làm như người này bỗng đứng trên đầu có ba mươi sáu cái sừng mọc ra vậy:

—Người bắt Sở Lưu Hương bỏ vào trong cái rương này thật sao?

—Đại khái là thật đấy.

—Tại sao người lại muốn làm như vậy?

—Bởi vì hình như y đã biết những chuyện không nên biết.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Không những vậy, hình như y còn có tí liên hệ gì với Tiêu Lâm nữa.

Hoa Cô Ma lập tức biến sắc mặt, bà ta hạ giọng hỏi:

—Cái chuyện này, rốt cuộc y biết tới bao nhiêu?

—Tôi không biết, có điều tôi không dám mạo hiểm.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Tôi không thể để chuyện này hư vào tay y.

—Vậy thì người đang tính làm gì đây?

—Tôi sẽ đem y về theo, nhốt vào một chỗ, đợi đến lúc chuyện này xong rồi hãy tính sau.

—Người nhốt y được bao lâu? Người có bảo đảm được y sẽ không thoát ra được không?

Hoa Cô Ma nói:

—Ngay cả nơi ruồi bọ không bay ra được, y còn ra được, chỉ cần y còn sống đó, ai mà nhất được y?

—Ý của bà là thế nào?

—Muốn nhất y chỉ có một cách duy nhất.

Hoa Cô Ma nói:

—Chỉ có người chết là vĩnh viễn không đi đâu được.

—Bà muốn tôi giết y?

—Đã làm rồi là làm cho tới nơi, người cũng đã lỡ làm như vậy rồi, tại sao còn không làm cho xong quách?

Tiết Xuyên Tâm nhìn nhìn một hồi, thở dài lắc đầu cười khổ nói:

—Thiên hạ độc nhất là lòng dạ đàn bà, cái câu đó nói thật không sai chút nào, chỉ tiếc là tôi làm không được.

Hoa Cô Ma cười nhạt:

—Người làm không được, không lẽ người là người tốt đấy chẳng?

—Tôi không phải người tốt, con người tôi vừa âm hiểm vừa gian trá, không những vậy còn lòng dạ độc ác, trở mặt vô tình.

Tiết Xuyên Tâm kiêu ngạo nói:

—Có điều tôi làm không được cái chuyện này.

—Tại sao?

—Bà có biết tại sao y bị lọt vào tay tôi không?

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Y muốn cứu mạng tôi, vì vậy mới trúng phải kế của tôi, nếu y muốn giết tôi, chỉ sợ tôi đã chết dưới tay y từ lâu, y đã không giết tôi, làm sao tôi giết y được? Tiết Xuyên Tâm này tuy âm hiểm độc ác, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân ti bỉ vô sỉ.

Hoa Cô Ma thở ra một hơi:

—Được, ta thừa nhận người là con người có nguyên tắc, là một nam tử hán, may mà ta không phải thế.

Hoa Cô Ma nói:

—Người làm không được chuyện đó, nhưng ta làm được.

—Tôi bảo đảm bà cũng chẳng làm được.

Tiết Xuyên Tâm lạnh lùng nói:

—Bởi vì tôi nhất định không để cho bà làm.

—Nếu ta nhất định làm, người sẽ làm gì ta?

—Tôi làm gì bà?

Gương mặt của Tiết Xuyên Tâm lại lộ ra một nụ cười thật ôn nhu:

—Tôi làm gì được bà nhỉ?

Y mỉm cười nói tiếp:

—Nhiều nhất là tôi chỉ bắt quá chặt đi đôi bàn tay của bà thế thôi. Chỉ cần bà đụng vào cái rương đó, tôi sẽ nhẹ nhàng chém xuống đôi bàn tay vừa trắng trẻo vừa mập mạp của bà, bỏ vào trong cái hộp, đem về làm kỷ niệm.

Gương mặt của Hoa Cô Ma đã trắng bệch ra, bà ta nhìn y trừng trừng cả nửa ngày, rồi lại nở một nụ cười thật ngọt ngào:

—Người yên tâm, ta sẽ không đụng vào cái rương ấy đâu, Sở Lưu Hương là người nhu thế nào, mà lại bị người bắt được nhốt vào trong rương?

Bà ta cười ngặt nghẽo nói:

—Người trong rương không chừng chỉ bắt quá là một cô bé bị người gạt gẫm cho mê mết là cùng.

Tiết Xuyên Tâm bồng vổ tay một cái:

—Bà nói đúng lắm, trong rương không chừng chẳng có ai cả, không chừng chỉ bắt quá là một hòn đá, chẳng giá trị đồng xu nào.

Y cười như một con hồ ly:

—Có điều, trong rương không chừng có Sở Lưu Hương thật đó.

Y nhìn lom lom vào Hoa Cô Ma, ánh mắt cười cợt sáng rực lên:

—Bà có muốn biết trong rương rốt cuộc có gì không?

—Muốn.

—Vậy thì bà cứ việc trả giá mua cái rương này đi.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Tới lúc đó, bà muốn làm gì cái rương, đều chẳng còn dính líu gì đến tôi.

Hoa Cô Ma cũng nhìn lại y lom lom, nhìn y cười cười như một con hổ ly:

—Người muốn ta trả bao nhiêu?

—Mười vạn lượng.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Tôi biết trong người bà hiện giờ ít nhất đang có mười vạn lượng.

Hoa Cô Ma giật nảy mình lên:

—Mười vạn lượng, người kêu ta bỏ ra mười vạn lượng mua cái rương này?

—Nhưng nếu trong rương có Sở Lưu Hương thật, mười vạn lượng cũng không xem là mắc.

—Như nếu trong rương chỉ có hòn đá thì sao?

Hoa Cô Ma nói:

—Người nói ta làm sao về ăn nói với Đổ tiên sinh?

Tiết Xuyên Tâm cười càng khoan khoái:

—Đó là chuyện nhà của bà, chẳng có liên hệ gì đến tôi.

Hoa Cô Ma lại nhìn lom lom vào y cả nửa ngày, rồi bỗng nhiên cũng bắt chước y, vỗ tay lên một cái, nói:

—Được, ta mua, ta đưa mười vạn lượng đây.

Có điều chuyện mua bán còn chưa ngã ngũ xong, bởi vì Tiết Xuyên Tâm còn chưa thu tờ ngân phiếu của bà ta thì trong sân bỗng có người đang lớn tiếng nói:

—Tôi trả mười một vạn lượng.

Anh Tử cô nương vẫn còn chưa chết, cô lại xuất hiện lần nữa, cô xuất hiện với bộ y phục như đóa hoa anh đào đang nở rộ, xem ra cô còn đẹp hơn cả lúc cô không mặc tí quần áo gì.

Hoa Cô Ma đối với đàn bà trước giờ không bao giờ khách khí như với đàn ông, nhất là với những người đàn bà còn trẻ, còn đẹp hơn mình. Vì vậy bà ta chẳng thèm nhìn cô tới nửa mắt, bà ta chỉ hỏi Tiết Xuyên Tâm:

—Con nhỏ Đông Doanh này ở đâu ra vậy?

—Con nhỏ Đông Doanh dĩ nhiên là từ Đông Doanh lại.

—Cô ta là thứ gì?

—Cô ta chẳng là thứ gì cả, cô ta chỉ có thể là một người đàn bà, cũng giống như bà thôi.

Tiết Xuyên Tâm đang cười:

—Không những vậy, hình như còn rộng rãi hơn bà chút đỉnh.

—Cô ta chỉ trả hơn ta một vạn lượng, người bèn giao cái rương cho cô ta?

—Một vạn lượng bạc cũng là bạc, có thể mua rất nhiều thứ. Có lúc thậm chí còn có thể mua rất nhiều đàn bà.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Có lúc còn có thể mua rất nhiều đàn ông.

Anh Tử cười lên như chuông ngân.

Không ai biết cô ta dùng cách gì thoát ra khỏi bàn tay của Tiết Xuyên Tâm, mới thấy được rằng, một cô gái đẹp học qua mười bảy năm nhẫn thuật, bất kể là bị hạng đàn ông nào bắt giữ, trốn thoát không phải là chuyện gì khó khăn. Hướng gì mục tiêu của Tiết Xuyên Tâm chẳng phải là nhắm vào cô ta.

Hoa Cô Ma rốt cục cũng quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô ta:

—Tại sao người phải tốn mười một vạn lượng bạc đi mua cái rương này làm gì?

Anh Tử cũng chẳng thèm để ý đến bà ta, cô chỉ hỏi Tiết Xuyên Tâm:

—Tiết công tử, tôi có thể nói thật một câu được không, cái vị lão thái thái này nghe rồi có giận không?

Tiết Xuyên Tâm nhin cười nói:

—Bà ta không giận đâu. Lão thái thái làm sao lại đi giận con nít được.

—Vậy thì xin Tiết công tử nói giùm với bà ta, tôi chịu bỏ ra mười một vạn lượng bạc, là có ba nguyên do. Thứ nhất, bởi vì tôi có tiền; thứ hai, bởi vì tôi cao hứng; thứ ba, bởi vì bà ta chẳng làm gì được tôi.

Tiết Xuyên Tâm cười lớn.

Bên ngoài cũng có một người đang cười lớn, tiếng cười còn lớn hơn cả của y.

Hồ Thiết Hoa đã ôm thùng rượu về tới nơi, không những vậy, hình như đã đứng ngoài nghe trộm từ lâu. Y là con quý rượu, nhưng không phải là thứ quý rượu trừ chuyện uống rượu ra không còn nghĩ đến chuyện gì khác. Nếu y là hạng quý rượu như vậy, hiện tại y đã biến thành quý từ lâu lắm rồi.

—Hiện tại đại khái là ta cũng hiểu rồi, cái rương này rất có thể là có Sở Lưu Hương trong đó thật, cũng có thể là chẳng có gì cả, vì vậy người nào muốn mua cái rương này, là người muốn thử thời vận mình tới đâu.

Hồ Thiết Hoa cười nói:

—Người ta nhiều vốn, người nào trả giá cao nhất, cái rương sẽ thuộc về người đó, chỉ bất quá, tổn mất hơn mười vạn lượng đem cái rương về, nếu là rương không thì oan uổng chết người quá.

—Còn ông?

Tiết Xuyên Tâm hỏi y:

—Ông có muốn thử thời vận không?

—Tấu xảo tôi là con quý rượu, mà cũng là con quý cờ bạc.

—Hiện tại đã có người trả mười một vạn rồi, ông tính trả bao nhiêu?

—Dĩ nhiên là ta phải trả nhiều hơn chút đỉnh.

Hồ Thiết Hoa chẳng chớp mắt nói ngay:

—Ta trả hai chục vạn.

—Hai chục vạn?

Tiết Xuyên Tâm nhìn y dò xét:

—Ông có hai chục vạn lượng bạc trong người?

—Không có, ta chẳng có ngay cả một lượng, ta chỉ có hai thùng rượu này.

Hồ Thiết Hoa chẳng hề thay đổi sắc mặt:

—Có điều giờ này phút này, một thùng rượu trị giá mười vạn lượng đã là quá rẻ mạt, nếu tới chỗ sa mạc gà không bay chó không nhảy thổ không đá, dù là người có bỏ ra một vạn vạn lượng, cũng đừng hòng mua được thùng rượu như vậy.

—Có lý.

Hoa Cô Ma còn chưa thấy tức chết đi được, ngược lại bà ta còn cười thêm ngọt ngào:

—Nếu có ai không chịu, tôi sẽ đưa hai chục vạn lượng ra giúp anh.

Anh Tử đảo quanh tròn mắt, cô ta cũng đồng ý.

—Hiện tại cũng trễ lắm rồi, một thùng rượu đáng giá mười vạn cũng là đáng lắm.

Cô nói giọng rất ôn nhu:

—Tiết công tử, chúng ta coi như đó là hai chục vạn lượng đi, có được không?

—Được.

Tiết Xuyên Tâm mỉm cười:

—Cô nói được là được thôi.

—Còn có thể tính nhiều thêm chút nữa được không?

—Đại khái chắc không được nữa rồi.

Giọng nói của Anh Tử càng ôn nhu:

—Nếu tôi đưa ngay tiền ra bây giờ, còn có thể trả thêm chút nữa được không?

—Dĩ nhiên là được.

Tiết Xuyên Tâm cười càng thêm khoan khoái cực kỳ:

—Bất kể cô trả nhiều ít, tôi nhất định không phản đối tí nào.

—Tôi trả ba chục vạn lượng có được không?

—Được, quá được đi.

Tiết Xuyên Tâm cười lớn:

—Được không biết làm sao được hơn. Tiền phải lập tức trao ra ngay, không có tiền, ngân phiếu cũng được, dĩ nhiên phải là ngân phiếu đổi ở đâu cũng được.

Hoa Cô Ma nhìn nhìn Hồ Thiết Hoa, Hồ Thiết Hoa nhìn nhìn Hoa Cô Ma, hai người chẳng ai có tiền đưa ra. Cho dù trong bụng hai người đã tính chuyện gì khác, họ cũng đành phải nhìn Tiết Xuyên Tâm giao cái rương này cho người ta.

Có điều chuyện buôn bán này còn chưa ngã ngũ, bởi vì Anh Tử còn chưa phải là người trả giá cao nhất, còn có người ra giá tiền cao hơn cô nhiều nữa, quá nhiều nữa là khác.

—Không được, ba chục vạn lượng còn không được.

Bọn họ bỗng nghe tiếng người nói:

—Muốn mua Sở Lưu Hương, hai chục vạn lượng, làm sao mà đủ được? Cho dù là ba trăm vạn còn không đủ nữa là.

Mọi người còn chưa nghe ra giọng nói của y từ đâu lại, cái rương mà bọn họ muốn mua bỗng mở tung ra. Bị người nằm trong rương đẩy tung ra.

Một người chằm chằm rụt rè từ trong rương đứng lên, lấy một ngón tay của y sờ sờ vào chóp mũi, chằm chằm rụt rè nói:

—Tôi trả ba ngàn vạn lượng.

Tiết Xuyên Tâm không phải là người lúc nào cũng để lộ vẻ giận dữ hay vui vẻ ra ngoài mặt, thậm chí có người nói xấu y, nói rằng cho dù y thấy bà vợ rớt xuống sông, gương mặt cũng không biểu lộ ra một vẻ gì khác lạ. Nhưng hiện tại, gương mặt y lộ ra một vẻ mặt như bị người ta vừa mới cắt đi cái lỗ tai của mình, không những vậy, còn bắt mình phải nuốt nó vào nữa.

Sở Lưu Hương rõ ràng là đã bị trúng phải thuốc mê y thổi từ cái ống giấu ở trong miệng ra, không những vậy còn bị y chính tay điểm vào ba chỗ huyết đạo, trong vòng ba ngày đáng lý ra là không thể nào động đậy gì được.

Y đối với xảo thuật thổi thuốc mê và thủ pháp điểm huyết của mình, trước giờ rất có lòng tin.

Nhưng hiện tại, Sở Lưu Hương đang từ trong rương đứng dậy, làm như y là một người vừa mới tắm ở trong bồn tắm bước ra, vừa rõ ràng là sạch sẽ, vừa phấn khởi lại vừa khoan khoái. Không những vậy, còn tỉnh táo vô cùng.

Cái thứ thuốc mê tốn mất hơn ba trăm lượng bạc mới chế ra được, và cái thủ pháp điểm huyết y đã khổ luyện mười bảy mười tám năm nay, đem ra sử dụng trên người Sở Lưu Hương hình như không có chút gì hữu hiệu.

Sở Lưu Hương vừa từ trong rương đứng dậy, đã có một thùng rượu bay lại.

Y gạt bể cái nắp thùng rượu, đưa hai bàn tay ôm thùng rượu lên, đưa cao đổ vào trong miệng, đổ ừng ọc vào một hơi hai ba cân liền.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

—Ta cứ ngỡ tên tiểu tử này đã biến thành nửa chết không sống thật rồi, nào ngờ y uống rượu vẫn còn giống như chó đói vậy, một hơi là làm hết mất của ta mấy vạn lượng, còn không sợ ta đau lòng.

Sở Lưu Hương cũng cười lớn:

—Không uống miễn phí không uống, rượu đáng giá mười vạn lượng bạc không phải là lúc nào cũng uống được.

—Vậy thì người cứ việc uống, ta để cho người uống chết thì thôi.

Bọn họ càng cười lên khoái trá chừng nào, người khác càng cười ra không nổi chừng đó, không những cười không nổi, ngay cả khóc cũng không khóc được.

—Chỉ bất quá, ta còn chưa hiểu rõ ràng.

Hồ Thiết Hoa hỏi Sở Lưu Hương:

—Người sống không thoải mái đủ hay sao, tại sao lại để người ta bắt bỏ vào trong rương làm gì?

—Bởi vì có chuyện ta còn chưa hiểu, ta nhất định phải tìm cách hiểu ra cho được rõ ràng mới xong. Ta biết Tiết công tử nhất định sẽ không chịu nói những chuyện đó ra cho ta nghe, nhưng nếu một người đã bị bắt bỏ vào trong rương rồi, người khác sẽ không để phòng y nữa.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Người bị bắt bỏ vào trong rương thường thường đều có thể nghe được nhiều chuyện người khác vốn không muốn nói cho y nghe.

—Người đã nghe được chuyện gì?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi y:

—Những chuyện người vốn không hiểu rõ ràng, bây giờ có phải đều đã hiểu hết chưa?

—Ít nhất là cũng đã hiểu được mấy phần.

Y nhìn Tiết Xuyên Tâm cười cười:

—Ít nhất, hiện tại ta đã hiểu rõ người và Hoa Cô Ma đều là người của Đổ tiên sinh, đang trù hoạch một chuyện gì đó to lớn cho Đổ tiên sinh, nhân vật chính yếu trong chuyện này là con gái của Tiêu Lâm, bởi vì ta thấy cô ta, không những vậy lại còn biết được lai lịch của cô ta, vì vậy người mới đi đối phó ta.

Tuy Tiết Xuyên Tâm còn đang cười không muốn nổi, y còn không nhịn được phải hỏi:

—Chỉ vì muốn biết những chuyện đó mà người mới cố ý để cho ta hạ thuốc mê?

Y hỏi Sở Lưu Hương:

—Nếu ta không bỏ người vào trong rương, lúc đó cho người một đao xong đời, không phải là người chết oan uổng lắm hay sao?

—Ta biết người sẽ không giết ta đâu, người còn chưa làm được tới chuyện đó.

Sở Lưu Hương nói:

—Cho dù người muốn giết ta, đại khái ta cũng chết không nổi.

Y lại sờ sờ vào mũi:

—Dùng thuốc mê để đối phó với ta, cũng như lấy thịt bê đánh đuổi chó vậy, không những là vô dụng, mà còn là chuyện vô cùng lãng phí.

—Không lẽ người cũng không sợ người ta điểm vào huyết đạo của người sao? Không lẽ người chẳng có huyết đạo gì cả?

—Dĩ nhiên là ta cũng có, không những vậy còn không thiếu chỗ nào.

Sở Lưu Hương nói:

—Bất quá ta ngẫu nhiên cũng có thể dời đi vị trí khí huyết lưu động ở huyết đạo một chút thể thôi.

Làm như bị bệnh truyền nhiễm vậy, Tiết Xuyên Tâm cũng bắt đầu sờ sờ vào mũi.

—Gặp phải hạng người như người, đại khái là đời trước của ta ăn ở thiếu đức, đời này không có chuyện gì hay ho được.

Y lại cười khổ:

—Hiện tại ta chỉ muốn nhờ người một chuyện.

—Nhờ ta chuyện gì?

—Người cũng bỏ ta vào cái rương này, sau đó đem ném nó xuống sông.

Dĩ nhiên Tiết Xuyên Tâm không phải muốn nhờ Sở Lưu Hương giúp vậy thật, y có bỏ người nào vào trong rương cũng chẳng nhờ ai làm giùm, dù có muốn bỏ mình vào rương cũng vậy.

Chuyện này cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Cái rương đang trống rỗng đó, y đưa chân lên là đã bước ngay vào trong rương.

Không ngờ cái rương làm bằng gỗ tốt cứng rắn là thế, bỗng nhiên vỡ tan ra thành nhiều mảnh nhỏ, thành ra một đống gỗ vụn.

—Xem ra ta không giúp được gì người chuyện này rồi.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

—Hiện tại, đại khái chẳng còn ai bỏ người vào được trong cái rương này.

—Đây nhất định là người trở tài rồi, lúc này nhất định người đã máy mó gì đó với cái rương.

Tiết Xuyên Tâm nhìn Sở Lưu Hương cười khổ:

—Tại sao người muốn làm như vậy?

—Bởi vì ta bỗng dưng phát hiện ra, bị người ta bắt bỏ vào trong rương không phải là chuyện thú vị tí nào.

Sở Lưu Hương nói:

—Ta thấy không thú vị, người khác nhất định cũng không thấy thú vị, thì tại sao ta phải bắt người khác làm chuyện không thú vị?

Y vỗ vỗ vào vai Tiết Xuyên Tâm:

—Nếu người cảm thấy đối xử với ta có chỗ không đẹp lắm, thì người chờ một chút, là có thể giúp giùm cho ta được một chuyện.

Tiết Xuyên Tâm cười khổ:

—Người muốn ta giúp người chuyện gì? Ta mà giúp cho người được chuyện gì?

—Đợi một chút người sẽ biết ngay.

Anh Tử cô nương đã tính chuồn từ lâu, nhưng nãy giờ vẫn chưa chuồn đi. Cô đã nhìn ra được bất kỳ ai muốn chuồn đi trước mặt những người này, không phải là chuyện gì dễ dàng, cô chỉ hy vọng Sở Lưu Hương mau mau tống Tiết Xuyên Tâm vào trong rương, nãy giờ cô vẫn còn chờ cái cơ hội đó.

Trừ Tiết Xuyên Tâm ra, không ai biết được lai lịch của cô, lại càng không biết cô ta có liên hệ gì đến chuyện này. Tiết Xuyên Tâm vào trong rương rồi, cô sẽ có thể như một con gà thoát ra khỏi lồng, hiện tại cô cần gì phải chuồn lẹ.

Không ngờ Sở Lưu Hương lại buông tha Tiết Xuyên Tâm.

“... Người Trung Quốc thật kỳ quái, tại sao họ lại buông tha cho người hãm hại họ dễ dàng như vậy?”

Ở nước của cô, cái chuyện đó không thể nào xảy ra được, có lúc ngay cả chính họ, họ còn không tha thứ được cho mình, vì một chuyện nhỏ nhặt, cũng sẽ lấy dao phanh bụng mình ra, muốn cho họ tha thứ người khác, đấy là chuyện không thể nào được.

Cô nghĩ không ra chuyện đó, nhưng cô đã phát hiện ra, Sở Lưu Hương đang nhìn cô cười cười. Nụ cười sao mà khoan khoái, sao mà cởi mở, sao mà thân thiết.

Cô bỗng phát hiện ra tim mình đang đập mạnh lên, làm như đang có con nai nhỏ dụi đầu qua dụi đầu lại trong tim mình.

Nhưng lời nói của Sở Lưu Hương lại làm cô giật cả mình lên:

—Tôi đã thấy hoa anh đào.

Sở Lưu Hương nói:

—Ở nơi cô ở đó, đến mùa xuân, anh đào nở ra, tôi đã từng nằm dưới hoa anh đào, lắng nghe một vị cô nương đàn cây đàn tam huyền cầm, ca những bài tình ca.

Y vừa cười vừa than thở:

—Chỉ tiếc là vị cô nương đó không đẹp bằng hoa anh đào, cũng không có tên là Anh Tử.

Anh Tử ngó mặt ra. Những lời nói đó vốn là do chính cô đã nói ra, lúc đó chỉ có cô và Tiết Xuyên Tâm hai người, làm sao lại bị người thứ ba nghe thấy được? Không những vậy, còn biết cả tên cô?

Dĩ nhiên là cô cũng đã biết tên Sở Lưu Hương, đã lâu lắm, từ xưa cô đã từng nghe trong võ lâm Trung Quốc đã có một nhân vật truyền kỳ đầy thần bí và lãng mạn như vậy.

Cô cũng đã phát hiện ra được rằng, nếu mình dùng những thủ đoạn mình dùng để đối phó với những người đàn ông khác, chỉ tổ làm cho mình không hay ho gì. Trước mặt những hạng người này, thật thà một chút xem ra còn tốt hơn. Vì vậy cô chẳng nói gì cả, cô chỉ cười, cười chắc là không có gì sai, không nói gì chắc cũng không có gì sai.

Đàn bà thông minh đều biết lúc nào mình nên câm miệng lại. Bất hạnh là, Sở Lưu Hương trước giờ biết đối phó nhất là hạng người đàn bà thông minh này, gặp phải người vừa hung dữ vừa ngu xuẩn, ngược lại y không có cách gì đối phó.

—Lúc nãy hình như tôi có nghe Anh Tử cô nương muốn mua cái rượu này với giá ba chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Không biết tôi có nghe lầm không?

—Ông không nghe lầm đâu.

—Vậy thì quá tốt rồi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

—Cái rượu này hiện tại đã thành của cô rồi đấy.

Thì ra y muốn cô bỏ ra ba chục vạn lượng để mua cái đồng gỗ vụn này đem về nhà, hiện tại cô mới hiểu ý của y.

Cô biết Sở Lưu Hương lợi hại thế nào rồi, nhưng cô cũng không phải là kẻ dễ bị người ta trêu chọc.

—Lần này hình như Hương soái nghĩ sai trật rồi, cái rương này không phải của tôi đâu, của ông đấy.

Cái giọng ngoại quốc của Anh Tử nghe ra mềm mại như sóng nước mùa xuân.

—Tôi có nhớ Hương soái lúc nãy hình như có ra giá ba ngàn vạn lượng, không biết tôi có nghe lầm không?

—Cô cũng không nghe lầm đâu.

Sở Lưu Hương nói:

—Nhưng cô xem con người của tôi thế này có giống một người có ba ngàn vạn lượng bạc không?

—Tôi nhìn không ra.

—Vậy thì tôi báo cho cô biết, tôi không có, vì vậy giá tiền mà tôi trả coi như không kể.

Sở Lưu Hương cười càng thêm khoan khoái:

—Vì vậy cái rương đó vẫn là phải giao cho cô thôi.

Anh Tử yên lặng nhìn y, nhìn thật lâu.

Cô khâm thưởng hạng đàn ông này, không những khâm thưởng, còn có chút sợ hãi nữa, chỉ bất quá cô không chịu để y áp đảo mình quá dễ dàng như vậy.

—Tôi tin là Anh Tử cô nương nhất định là lúc nào cũng giao ra được ba chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương nói:

—Tôi tin chắc vậy.

—Tôi quả thật là có ba chục vạn lượng đây, tôi cũng nguyện ý giao ra.

Anh Tử thở ra nhẹ nhẹ một hơi.

—Chỉ tiếc là cái rương đã chẳng còn thấy đâu.

Sở Lưu Hương hình như rất kinh ngạc:

—Sao cái rương chẳng còn thấy đâu? Cái rương làm sao mà chẳng còn thấy đâu?

Y nhìn nhìn đồng gỗ vụn rồi lại nói:

—Đấy không phải là cái rương sao? không lẽ đây là đồng thịt lợn.

—Đây dĩ nhiên là cái rương.

Hoa Cô Ma bỗng cười lên ngọt ngào:

—Cái rương là cái rương, thịt lợn là thịt lợn, dù đã bị cắt ra từng miếng nhỏ xào lẫn, cũng không có ai nói được nó không phải là thịt lợn.

Sở Lưu Hương cười lớn:

—Hoa Cô Ma quả thật là người hiểu biết, nói chuyện đúng quá đi thôi.

Anh Tử cũng đang cười, cô vẫn cười thật ôn nhu, ngay cả chút gì giận dữ cũng không có.

—Hiện tại tôi mới thấy ra, đây là cái rương thật, không những vậy, chính là cái rương tôi muốn mua lúc nãy.

Dáng điệu của cô cũng rất khoan khoái.

—Tôi mua được cái rương tốt thế này, đúng là vận khí của tôi.

Cô thật tình móc trong người ra ngay một tập ngân phiếu, một tập ngân phiếu thật dày, trừ ngân phiếu ra, còn có một bao trân châu. Cô dùng hai tay ôm lấy tập ngân phiếu và bao trân châu đặt lên bàn, phong tư vừa ôn nhu vừa trang nhã.

—Ngân phiếu có mười ba vạn năm trăm lượng, số mục không đủ, bao trân châu này đại khái bù vào chắc cũng đủ số.

Sau đó, cô cúi người xuống, lấy từng khối gỗ vụn lên dùng một cái bao có thêu hoa anh đào phía trên bao lại, ngay một mẫu nhỏ cũng không để thừa. Sau đó, cô lại hướng về tất cả mọi người cung kính hành lễ, động tác không những ưu nhã mà còn đượm vẻ cổ kính của đời Đường.

—Vậy thì...

Anh Tử nói:

—Hiện tại tôi xin cáo từ, đa tạ các vị hết lòng lo lắng giúp, tôi vĩnh viễn không bao giờ quên.

Hồ Thiết Hoa nãy giờ còn đang bận uống rượu, uống không ngừng, đợi đến lúc cái vị Anh Tử cô nương này đem cái bao đầy gỗ vụn mà cô đã tốn mất ba mươi vạn để mua đi rồi, y bỗng đập mạnh xuống bàn một cái.

—Tốt, tốt lắm, hiện tại ta mới biết thế giới này quả thật có người mặt dày tới độ đó, còn có mặt mũi đi ăn hiếp một đứa con gái nhỏ trước mặt bao nhiêu đó người.

Y đỏ cả mắt lên, nhìn trừng trừng vào Sở Lưu Hương, điệu bộ xem ra đang sắp chuẩn bị đánh lộn, thậm chí ngay cả ống tay áo cũng đã xắn lên rồi.

—Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã bản cùng đến độ không còn coi mặt mũi của mình vào đâu cả, tại sao ngươi lại đi chèn ép người ta ba chục vạn lượng bạc vậy? Ngươi có biết là ngươi đã làm mất mặt của ta tới bao nhiêu không?

Y thật tình đang tức giận quá chừng. Cái vị Hồ đại gia của chúng ta, cả đời chính là nhìn không quen cái thứ chuyện thế này, vì những thứ chuyện thế này mà không biết đã đánh nhau với bao nhiêu người khác, bất kể đối phương là ai cũng phải đánh nhau một trận cho ra lý lẽ, cho dù là Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ.

Nhưng Sở Lưu Hương chẳng thèm để ý đến y, y chỉ nói với Tiết Xuyên Tâm:

—Hiện tại ta muốn nhờ ngươi làm giùm cho một chuyện đây.

—Ngươi muốn ta làm gì?

Tiết Xuyên Tâm ngẩn mặt ra:

—Tiền này là của ngươi, tại sao ngươi giao cho ta?

—Tiền này không phải của ta, ta cũng không giao cho ngươi.

Sở Lưu Hương nói:

—Chỉ bất quá ta muốn nhờ ngươi đem nó đi giao cho thân quyến của những người trong Thường Thắng Tiêu Cục bị chết, và Hắc Trúc Can giùm ta.

Hồ Thiết Hoa cũng ngẩn mặt ra. Trong bụng y đang có cơn giận dữ muốn bùng nổ ra như núi lửa, bỗng nhiên biến thành như đám bùn chảy từ trong cống rãnh ra, y đang chuẩn bị đánh nhau một trận đã đời, hiện tại y chỉ nghĩ đến chuyện đánh chính mình.

—Hắc Trúc Can đã làm hết sức lực của y, vì vậy y có quyền chia một phần, ta chỉ sợ y không chịu nhận mà thôi.

Sở Lưu Hương than thở.

—Ta rất hiểu hạng người như y, tính khí của bọn họ thường thường có vẻ cường ngạnh hơn người khác một chút.

Tiết Xuyên Tâm nhìn y, nhìn một hồi thật lâu, mới lạnh lùng nói:

—Những thứ chuyện này, người không nên nhờ ta làm, huống gì ta cũng không phải hạng người làm những chuyện đó.

Y nói:

—Suốt đời ta, ta chỉ biết những chuyện nài hoa ép liễu, cầm đao giết người, trước giờ chưa từng làm chuyện gì hay ho.

Giọng nói của y vẫn còn kiêu ngạo và lạnh lùng như lúc nào, ánh mắt của y vẫn còn nhìn lom lom vào Sở Lưu Hương như một cây đinh.

—Nhưng vì ngươi, lần này ta phá lệ một lần.

Tiết Xuyên Tâm nói:

—Chỉ lần này thôi, không có lần thứ hai.

Hồ Thiết Hoa lại bắt đầu uống rượu, Hoa Cô Ma thì lại cười tiếp, không những cười mà còn vỗ tay nữa.

—Hay, làm chuyện rất đẹp, chuyện này ông làm đẹp vô cùng, trừ Sở Lưu Hương ra, thiên hạ đại khái chắc tìm không đâu ra người làm chuyện này được.

Bà ta cười còn ngọt ngào hơn lúc bình thường.

—Chỉ tiếc là tôi còn có chỗ không hiểu.

Hoa Cô Ma hỏi Sở Lưu Hương:

—Cái vị cô nương xứ Đông Doanh kia vừa tinh ma vừa quý quái, vừa có tính nhẫn nại, không những vậy cô ta còn có thể tùy tiện móc trong người ra ba chục vạn lượng, người khác cả đời còn chưa thấy được bao nhiêu đó tiền, còn cô ta thì ngay cả cặp mắt cũng chẳng buồn chớp một cái đã đưa ngay cho ông.

Hoa Cô Ma nói:

—Một cô bé như vậy, từ Đông Doanh hối hả đến Giang Nam đại khái chắc không phải là vì muốn mua mấy miếng gỗ vụn. Tại sao ông không giữ cô ta lại, hỏi thử xem cô ta rốt cuộc đang tính làm gì ở đây?

—Bởi vì tối nay người ta chết cũng đã quá đủ nhiều rồi, tôi không muốn chết thêm người nữa.

—Ông mà hỏi cô ta là cô ta sẽ chết ngay?

—Không chết không được.

—Tại sao?

Sở Lưu Hương cười cười, hỏi ngược lại Hoa Cô Ma:

—Nếu Sở Thiên Vương bắt được bà, rồi định đi hỏi bà tại sao kêu người giết y, có phải là bà cũng không chết không được phải không?

Hoa Cô Ma hết còn cười nổi.

Hồ Thiết Hoa bỗng đập mạnh xuống bàn một cái.

—Họ Sở kia, tại sao ngươi không đánh đập ta một trận cho sướng tay.

Y bỗng lớn tiếng nói:

—Không lẽ ngươi không nghe lúc nãy người mà ta mắng chửi là người đấy sao? Không những vậy, ta còn mắng ngươi như mắng con rùa đẻ vậy.

—Có phải ta là cái hạng rùa đẻ mà ngươi đã mắng đấy không?

—Không phải!

Hồ Thiết Hoa không thể không thừa nhận.

—Đó là ta mắng lầm ngươi.

—Ngươi đã biết là ngươi mắng lầm người, trong lòng nhất định là cảm thấy khó chịu lắm, nếu ta đánh đập ngươi một trận, thành ra ngươi sẽ cảm thấy dễ chịu một chút.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

—Ngươi nói xem có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa đưa cặp mắt say rượu đỏ au như cặp mắt thỏ ra nhìn trừng trừng vào y cả nửa ngày, bỗng cười lớn:

—Cái tên trùn hôi thối nhà ngươi, ngươi quả thật không phải là hạng tốt lành. Từ lúc ta biết ngươi đến giờ, ta đã biết ngay ngươi không phải là hạng tốt lành gì, chỉ bất quá, có lúc ngươi cũng con mẹ nó làm một người tốt.

Hoa Cô Ma hình như cũng chuẩn bị chuẩn, nào ngờ mục tiêu của Sở Lưu Hương đã chuyển hướng qua bà ta.

—Tôi nhờ bà làm giùm một chuyện được không?

—Ông muốn tôi làm gì?

Hoa Cô Ma đã có vẻ kinh ngạc.

Sở Lưu Hương thở ra:

—Bà là mẹ của Hồ Thiết Hoa, tôi làm sao dám bắt bà làm gì được? Tôi chỉ nhờ bà kiếm giùm tôi một cỗ xe thôi.

Lời yêu cầu đó nghe qua quả thật không có chỗ nào quá đáng, đa số người ai ai cũng làm được.

Hoa Cô Ma đại khái cũng thở phào ra một hơi, gương mặt lại lộ một nụ cười ngọt ngào.

—Ông muốn cỗ xe ra sao?

—Tôi muốn một cỗ xe do «Diệp Tài Ký» đặc biệt giám sát chế tạo, thùng xe phải rộng hơn cỗ xe thường ba thước, bánh xe dày hơn bánh xe thường ba tấc, chạy trên đường phải thật là êm ả.

Sở Lưu Hương nói:

—Tôi nhờ bà chuẩn bị để sẵn giùm trong xe hai thùng chân chính Nữ Nhi Hồng loại hai mươi năm, hai thùng rượu Tân Thiệu, bảy loại trái cây tươi, bảy loại dưa mật thượng hảo, bảy thứ đồ nhắm rượu, không những vậy còn nhất định phải đựng bằng hộp đồ ăn làm ở «Tô Châu Tuyết Nghi Trai».

Y nói:

—Bởi vì tôi đang uống một miếng rượu cho ngon miệng, uống xong còn đi ngủ cho ngon một giấc.

Hoa Cô Ma tuy còn đang cười, nụ cười đã muốn biến thành ra như khóc không sai bao nhiêu, không ngờ Sở Lưu Hương còn chêm thêm một câu:

—Tôi còn muốn dùng bốn con ngựa tốt đi mỗi giờ được một trăm năm chục dặm trở lên, để kéo cỗ xe này; lại muốn một gã đánh xe đã được huấn luyện từ «Khoái Mã Xa Đường» đến đánh xe, mỗi tám trăm dặm lại đổi ngựa một lần, gã đánh xe dĩ nhiên cũng phải chuẩn bị thay phiên sẵn.

Sở Lưu Hương nói:

—Tôi nhờ bà chuẩn bị giùm những chuyện này trong vòng một tiếng đồng hồ, bởi vì tôi tin rằng bà sẽ làm được.

—Nếu tôi làm không được thì sao?

Sở Lưu Hương lại cười cười nói:

—Nếu vậy tôi muốn hỏi bà, tại sao nhất định phải giết tôi để bịt miệng cho bằng được, không những vậy tôi còn muốn hỏi cho ra lý lẽ mới thôi.

Hoa Cô Ma lại cười không muốn nổi.

—Tôi muốn bà làm chuyện này, bởi vì tôi muốn ngủ xong một giấc dậy rồi, sẽ tới một chỗ này, không những vậy còn lập tức có thể thấy mặt một người.

Sở Lưu Hương nói:

—Dĩ nhiên là bà biết nơi đó ở đâu, dĩ nhiên người này bà cũng nhận ra.

—Nơi nào?

Hoa Cô Ma hỏi.

—Người nào?

—Ngọc Kiếm Sơn Trang, Đỗ tiên sinh.

Một dãy đống quỳên ở trên vách núi đã nở rộ những hoa, xa xa ngọn núi xanh đã được mưa xuân ra thành ra xanh mơn mớn như ngọc, một đôi bướm đang bay vào bụi hoa, rồi lại bay ra. Sân đình yên lặng như tờ, phẳng phất như đã ra khỏi chốn hồng trần.

Sở Lưu Hương gác một chân lên, ngồi xuống thêm đá bên hành lang, y cơ hồ không tin được mình quả đã đến Ngọc Kiếm Sơn Trang rồi.

Không ai đến được nơi này dễ dàng như vậy, cho dù là những tay cao thủ tự cao tự đại thân hoài tuyệt kỹ, cũng không dám vượt qua lời trì một bước. Những năm gần đây, Ngọc Kiếm Sơn Trang oai danh lừng lẫy, hầu như đã vượt qua hẳn bốn đại thế gia, ba đại môn phái võ lâm ở Giang Nam.

Nhưng hiện tại y đang ngồi đây, mắt nhìn thấy chỉ có ánh nắng mùa xuân quyến rũ thanh đạm u nhã, hoàn toàn không hề không hề đượm mùi sát khí của kiếm tuốt cung giương, lại càng không có vẻ gì đang phòng vệ nghiêm ngặt chặt chẽ.

Sở Lưu Hương lấy một đầu ngón tay sờ sờ vào chóp mũi, trong lòng y không thể nào không thừa nhận cái vị chủ nhân của Ngọc Kiếm Sơn Trang quả thật có chỗ phi thường của y.

Đỗ tiên sinh quả thật là như vậy.

Y là một người vô cùng thần bí, làm như chuyện kỳ tích vậy, quật khởi lên trong giang hồ, trước giờ chưa hề có ai biết chuyện cũ và lai lịch của y, trừ kẻ thân tín của y ra, cũng chưa ai thấy được mặt y.

Nhưng ai ai cũng đều biết rằng, y ở trong bóng tối cầm đầu một thế lực vô cùng đáng sợ, thuộc hạ của y có rất nhiều tay cao thủ tuyệt đỉnh đã lâu nay không còn xuất hiện trong giang hồ. Bọn họ theo y cũng như một cô gái si tình đi theo tình lang cô mê luyến vậy, tùy thời tùy lúc đều có thể làm bất cứ chuyện gì cho y, tùy thời tùy lúc đều có thể chết cho y. Cái vị Đỗ tiên sinh thần bí này rốt cuộc là một người như thế nào? Rốt cuộc y có cái ma lực huyền bí gì?

Sở Lưu Hương đã chờ tại đây lâu lắm rồi, chỉ có một mình y, không có Hồ Thiết Hoa.

Bởi vì Đổ tiên sinh chỉ chịu gặp mặt mỗi một mình y.

Cuối hành lang dài, rớt cuộc có tiếng chân người nhẹ nhàng bước lại, một người đàn bà mặc quần chấm đất bước lại, phong tư thật là ưu nhã.

Tuy tuổi xuân của bà ta đã qua rồi, nhưng bà ta vẫn không chịu trang điểm phấn son để cha dấu đi những nếp nhăn ở đuôi mắt.

Phong cách thanh nhã điển lệ của bà ta cũng cao xa như áng mây đầu núi, nhưng ánh mắt của bà ta thì đầy vẻ tự tin sáng rõ như mặt trời.

Sở Lưu Hương phảng phất như đã biến thành kẻ si ngốc. Trước giờ y chưa từng thấy qua hạng người đàn bà như vậy, y cũng chưa bao giờ nghĩ tới được một người đàn bà đã qua tuổi thanh xuân còn bảo trì được nét mỹ lệ phi phàm như vậy.

—Sở hương soái!

Bà ta hé miệng cười nhìn y, giọng nói của bà ta cũng ưu nhã như vậy.

—Đêm trước mưa vừa mới tạnh, hôm nay Hương soái đến, vừa đúng lúc gặp dịp xem hoa nở.

Chỉ tiếc là Sở Lưu Hương không phải lại đây thưởng hoa.

—Tôi biết Đổ tiên sinh trước giờ rất ít khi tiếp khách, nhưng ông ta đã bằng lòng gặp tôi.

Sở Lưu Hương không hề để mình đụng vào mắt bà ta.

—Tôi tin là Đổ tiên sinh không phải là người nói mà ăn lời.

—Tôi cũng tin là ông ta không phải vậy.

Bà ta nhoẻn miệng cười.

—Bởi vì hiện tại thì ông đã gặp mặt y rồi.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu lên, nhìn bà ta kinh ngạc.

—Bà chính là Đổ tiên sinh sao?

—Chính là tôi.

Bà ta mỉm cười.

—Hiện tại, đại khái ông cũng nên tin rằng ít nhất tôi vẫn còn là người nói mà giữ lời.

Trên sàn nhà làm bằng gỗ bóng loáng, có để một cái bàn thấp dáng, vẽ cổ kính, trên bàn có bình hoa, bình hoa có dăm ba nhánh sơn trà cắm nghiêng nghiêng, trên nhánh đã có những bông hoa trà tám cánh đang nở. Sở Lưu Hương không nhìn vào hoa.

Y đang nhìn người đàn bà thật là thần kỳ, ưu nhã mà mỹ lệ, đang ngồi đối diện với mình trên chiếc cấm đôn. Hiện tại, cho dù y không dùng hết sức mình ráng để không cho mình nhìn cũng không xong, cho dù muốn ánh mắt của y rời khỏi bà ta một lần thôi cũng còn khó khăn vô cùng.

—Tôi biết nhất định ông cảm thấy kỳ quái lắm, thật ra một người đàn bà bị kêu thành tiên sinh cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ quái, đàn ông cũng có lúc bị kêu thành phu nhân vậy.

Đỗ tiên sinh nói.

—Thời Chiến Quốc đã chẳng có một vị trù kiếm đại sư bị kêu là Dư phu nhân đấy sao?

Sở Lưu Hương lại nhìn đăm đăm vào bà ta cả nửa ngày, rồi bỗng hỏi:

—Trước giờ bà không muốn tiếp khách, có phải vì bà không muốn cho ai biết mình là đàn bà?

—Không chừng là vậy.

Đỗ tiên sinh hững hờ cười nói:

—Không chừng chỉ bất quá là vì tôi không muốn để người khác nhìn tôi, như ông đang nhìn đây vậy thôi.

Sở Lưu Hương không cười, cũng không sờ mũi, có điều mặt y bỗng dưng đỏ cả lên.

Nếu hiện giờ Hồ Thiết Hoa thấy được bộ diện của y bây giờ, nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Làm cho Sở Lưu Hương đỏ mặt lên không phải là chuyện dễ dàng, thật ra còn khó hơn là kéo con lạc đà đi qua lỗ kim nữa.

May mà Đỗ tiên sinh không hề nhắc đến chuyện đó nữa, bà ta chỉ hỏi Sở Lưu Hương:

—Tôi cũng biết ông vốn rất bận rộn, tại sao lần này nhất định phải lại đây gặp tôi? Có phải vì chuyện hôn nhân giữa Sở Thiên Vương và Ngọc Kiếm Công chúa không?

—Không phải!

Sở Lưu Hương quyết tâm phải đem cái khí phách đàn ông của mình biểu lộ ra chút đỉnh, vì vậy y lớn tiếng nói:

—Cho dù bà có gả tám chục cô công chúa cho Sử Thiên Vương, cũng chẳng có liên quan gì đến tôi.

—Chuyện gì liên quan đến ông?

—Tôi chỉ muốn giúp một người bạn tìm lại được con gái mình, một cô gái đã từng bị người ta bắt cóc bỏ vào trong rương đem đi.

Sở Lưu Hương nói:

—Tôi tin rằng cô ta nhất định ở đây.

Gió xuân ngoài hành lang thổi nhẹ ôn nhu như sóng nước, buổi chiều mèm mại như nước hồ đang nhẹ nhàng buông xuống. Đổ tiên sinh yên lặng nhìn đóa hoa trà màu trắng trong bình, gương mặt của bà ta tựa như đóa hoa tám cánh ấy, thật là thuần khiết, thanh nhã, trắng ngần, từng miếng từng miếng, từng phiến từng phiến đặt lên vào nhau.

Đóa hoa bỗng dưng mở bưng ra.

Ngón tay của bà ta bỗng búng nhẹ một cái, cánh hoa đã mở tung ra, nhụy hoa tán ra như đám mưa nhỏ bay tán loạn trước mặt Sở Lưu Hương, tán loạn đi ánh mắt của y.

Hai ngón tay của bà ta đã kẹp lấy một nhánh hoa, nhánh hoa vung lên, đâm vào hai con mắt của Sở Lưu Hương.

Không ai hình dung nổi cái thủ pháp bà ta sử xuất ra chỉ trong chớp mắt đó.

Không sao hình dung được cái xảo diệu, cái ưu nhã, cái cay độc! Một thứ cay độc đã tiếp cận với hoàn mỹ.

Trên trời dưới đất, không chừng cũng chỉ có người đàn bà như vậy mới sử ra được cái thủ pháp như thế đó.

Nếu cặp mắt của Sở Lưu Hương bị đâm mù đi, y cũng không nên oán trách gì ai.

Bởi vì y đã thấy một người đàn bà như vậy, cuộc đời y đã thấy quá đủ.

---- o0o ----

Thùng rượu có vẽ hai chục đóa hoa mẫu đơn trên đó. Đây đúng là thứ rượu Hoa điều chân chính, Hoa điều tuyệt đỉnh để hai mươi năm.

Hồ Thiết Hoa đã uống hết một thùng rồi. Hết một thùng, còn lại một thùng.

—Sao anh không uống nữa?

Hoa Cô Ma hỏi y:

—Chắc anh cũng biết uống được thứ rượu này không phải là dễ dàng mà được đâu.

—Rượu ngon khó kiếm, bạn tốt lại càng khó kiếm.

Hồ Thiết Hoa mở tung y phục, ngồi dạng chân trên một chiếc ghế đá trước một cái bàn đá dưới một giàn hoa.

—Lỡ mà tên xú trùn đó biết được hai thùng rượu ngon đều bị tôi uống sạch cả, y không tức hộc máu ra mà chết mới là lạ, lão xú trùn biến thành tử xú trùn, không phải là chuyện chơi.

—Anh muốn để lại một thùng cho y sao?

—Không phải để cho y uống, mà là để cùng uống. Y uống rượu tuy còn nhanh hơn là đổ rượu, nhưng tôi cũng không chậm, y uống nửa thùng, tôi cũng không thiếu chút nào.

Hồ Thiết Hoa cười lên thoải mái:

—Vì vậy, y uống nửa thùng xong, thì tôi cũng uống được nửa thùng.

Hoa Cô Ma nhìn y bằng ánh mắt thật kỳ quái, rồi lấy giọng thật đặc biệt hỏi y:

—Nhưng làm sao anh biết được y sẽ trở lại đây?

—Tại sao y không trở lại đây?

Hồ Thiết Hoa vốn đang có mấy phần say sưa, bỗng dưng lại tỉnh táo lại, cặp mắt của y đang nhìn trừng trừng tròn vo, lớn còn hơn mắt con bò.

—Tôi chịu làm chuyện này cho các người, bởi vì tôi biết đây không phải là chuyện xấu, nếu tôi không đem Công chúa tống lại chỗ Sử Thiên Vương trước mồng năm tháng năm, cái gã Sử Thiên Vương đó sẽ nhất định xông xáo lại, cho dù bà đánh bật hắn lại được đi, trên đường đến đây bách tính cũng phải đổ máu thành sông thành biển rồi.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng nói:

—Nhưng nếu bà mà dám động đến Sở Lưu Hương, tôi sẽ đập tan cái nơi này của bà thành sông trước, một con sông chảy bằng máu..

Hoa Cô Ma không nói gì. Bà ta rất ít khi không nói gì, nhưng hiện tại, bà ta không nói gì cả, bởi vì xa xa bỗng có tiếng đàn cầm phiêu phiêu điệu điệu, u u nhẹ nhàng truyền lại, một loại tiếng đàn ai vừa nghe qua đều không khỏi biến thành không nói gì được.

Loại tiếng đàn đó không phải là thứ người ta có thể nghe rõ ràng được, phảng phất như có tiếng hoa đang nở vậy.

... Hoa nở có phải cũng có tiếng động không? Có ai nghe được tiếng động ấy như thế nào không?

... Hoa rơi có phải cũng có tiếng động không?

Lạc hoa không có tiếng động, đứt ruột cũng không có tiếng động. Có tiếng động mà lại là không có tiếng động, không có tiếng động không phải cũng là có tiếng động đấy sao? Chỉ bất quá thường thường không ai nghe được đến, thế thôi.

Hoa rơi, tiếng động có lúc không phải cũng giống như ruột đứt đấy sao?

Tiếng đàn đứt ruột.

Đóa hoa trà tám cánh màu trắng rơi lả tả từng phiến từng phiến xuống, rơi xuống mặt sàn bằng gỗ bóng loáng như gương, rơi xuống bên đùi Sở Lưu Hương.

Nhành hoa như mũi kiếm nhọn đã đâm lại giữa hai mi mắt của y, nhát đâm đó chính là tinh túy của kiếm thuật.

Cái tinh túy trong kiếm thuật của bao nhiêu vô pháp, vô tướng, vô tình, vô nghĩa, vô mệnh đó.

Nhát đâm đó chính là lễ.

Thiên vô tình, thiên vô lý, thiên cũng không phải thiên. Thiên lễ cũng là thiên, không kiếm vẫn là có kiếm.

Đến cái cảnh giới đó, thiên của không thiên cũng làm người ta ngộ đạo, kiếm của không kiếm cũng đủ đâm chết người ta trong một sát na.

Một cái búng tay đã là sáu mươi cái sát na.

Nếu hành hoa đâm tới nơi, thì chỉ trong cái búng tay đó, Sở Lưu Hương đã chết đi sáu mươi lần rồi.

Tiếng đàn đứt ruột, sắc trời hôn ám.

Hoa Cô Ma nhìn Hồ Thiết Hoa, dáng điệu bỗng biến thành vô cùng ôn nhu, ôn nhu thật tình, trước giờ chưa ai thấy bà ta ôn nhu như vậy:

—Anh say rồi, anh uống đây vốn là thứ rượu rất dễ say, đáng lý ra anh phải biết anh sẽ say thôi.

Một cơn gió thoảng qua, một phiến hoa rơi xuống.

—Hoa sẽ nở rồi cũng sẽ tàn, đã có hoa nở, thì cũng phải biết sẽ có hoa tàn, bởi vì hoa là hoa, đã không thể không nở, thì cũng không thể không tàn.

Hoa Cô Ma rầu rầu nói:

—Đấy cũng giống như chúng vậy, lúc nên say thì không say không được, lúc nên chết cũng không chết không được sao?

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy mình hình như đã say thật.

Cũng không biết là vì tiếng đàn hay vì giọng nói của Hoa Cô Ma, cũng không biết là vì trong rượu có phải có chất gì bí mật làm cho người ta say, mà làm cho y say ở cái lúc y không thể nào say, cũng không được phép say.

Nhưng y còn nghe được Hoa Cô Ma đang nói gì.

—Hoa nở hoa tàn, người tụ người tan, đều là chuyện không làm sao được.

Giọng nói của bà ta quả thật có chút bi ai của cái cảm giác không biết làm sao được.

—Người trong giang hồ, hình như cũng như nhánh hoa vậy, muốn nở muốn tàn, muốn tụ muốn tan, không lúc nào là do mình.

Một cái sát na của thời gian tuy ngắn ngủi tạm bợ, nhưng trong cái sát na kỳ diệu đó, một người bỗng nhiên sẽ biến thành tro bụi vạn kiếp không trở lại, hoa tàn cũng sẽ biến thành bùn đất.

Hiện tại sắc trời đã sẫm tối, hoa tàn đã đi rồi, hàng ngàn hàng vạn cái sát na đã trôi qua, nhành hoa như lưỡi kiếm thì vẫn còn ngừng trước mi mắt Sở Lưu Hương, vẫn còn chưa đâm tới. Bỗng nhiên lại có một cơn gió thoảng qua, hoa tàn bỗng biến thành tro bụi, bay vào trong màn đêm càng lúc càng tối, càng nồng đậm; nhành hoa tùy thời tùy lúc đều có thể đâm chết y cũng đã gây từng tấc từng tấc trước mắt y.

Đây không phải là kỳ tích.

Đây là cái lực lượng của trí tuệ được kết tinh bởi vô số những kinh nghiệm, những nguy nan đã từng trải qua.

Đóa hoa trà tám cánh bay tán loạn ra, nhành và lá đều đã bị nội lực của Sở Lưu Hương biến thành ra cái «Tướng» có hình dạng mà không có thực. Tuy có «Tướng» nhưng đã không còn «Lực».

Thần sắc của Đổ tiên sinh không đổi, không vẻ gì là kinh hoàng, cũng không vẻ gì là sợ hãi.

Bởi vì bà ta biết bảo kiếm có hai lưỡi, nổi mức bà ta cho rằng mình có thể tán loạn được tâm thần và nhãn thần của đối phương, tâm thần và nhãn thần của bà ta cũng có thể bị đối phương tán loạn ngược lại.

Cái sai biệt trong đó, thường thường chỉ bất quá là ly là hào, nếu bà ta đúng, bà ta thắng, nếu bà ta thua, bà ta cũng cam tâm.

—Tôi đã thua!

Đổ tiên sinh nói với Sở Lưu Hương:

—Đây là lần đầu tiên tôi thua một người đàn ông.

Bất kể là thắng hay thua, phong tư của bà ta cũng không hề thay đổi.

—Tôi đã thua dưới tay ông rồi, ông tùy tiện muốn làm gì tôi đều không quan hệ gì cả.

Sở Lưu Hương yên lặng nhìn bà ta, yên lặng nhìn bà ta một hồi thật lâu, rồi y bỗng đứng lên, bước mạnh ra ngoài.

Sân đình im lặng như tờ, đêm mát lạnh như nước.

Cũng không biết lúc nào đó, màn đêm đã bao trùm lên mặt đất, nhưng trên không trung, một lưỡi trăng cong vút như lưỡi câu đang từ từ đi lên.

Đợi đến lúc Sở Lưu Hương quay đầu lại lần nữa, bà ta đã không còn ở đó.

Nhưng tiếng đàn vẫn còn đang văng vẳng. Tiếng đàn u oán đoạn trường cũng hình như bỗng biến thành một lưỡi câu bạc của vầng trăng non.

Sở Lưu Hương làm như bỗng đứng biến thành một con cá.

Tại sao Đổ tiên sinh lại muốn giết y? Tại sao bà ta không để y gặp con gái của Tiêu Lâm? Trong chuyện này, rốt cuộc có bí ẩn gì ẩn tàng trong đó.

Y nhìn ra được Đổ tiên sinh không hề có ác ý gì với mình, nhưng chỉ trong khoảnh khắc bà ta lại hạ quyết tâm muốn đặt y vào chỗ chết. Lúc bà ta phát hiện ra mình đã thua thảm thương rồi, bà ta thậm chí không tiếc đưa thân thể mình ra cản trở Sở Lưu Hương: «Tùy tiện ông muốn làm gì tôi đều không quan hệ gì cả.»

Nói xong câu đó, bà ta quả thật đã chuẩn bị gánh chịu tất cả mọi chuyện.

Ánh mắt bà ta đã rõ ràng tố cáo cho Sở Lưu Hương. Tình dục của một người đàn bà trung niên bị khắc chế đã lâu trong khoảnh khắc đã được phơi bày không một chút giấu diếm. Cái kích thích của thảm bại như cây khoái đao bổ tan thành cái vỏ cứng ngắc bên ngoài của bà ta.

Trong cái khoảnh khắc đó, Sở Lưu Hương cũng không biết mình đã mấy lần muốn thò tay ra mở cái nút áo trên người bà ta. Cái thân thể dưới lớp áo đó đã chưa được người đàn ông nào chạm đến không biết bao nhiêu lâu rồi. Thân thể trắng ngần, mềm mại ngọt ngào như xử nữ, và cũng tràn đầy kích thích của một người đàn bà trung niên.

Sở Lưu Hương thừa nhận rất坦然 nhiên với chính mình, lúc y thấy bà ta, trong lòng đã có ngay cái ảo tưởng và dục vọng thâm kín đó.

Nhưng cứ mỗi lúc y muốn thò tay ra, trong lòng của y lại có một thứ tình cảm có gì bất thường, tội lỗi, không may, làm như nó đang nói với y, nếu y làm như vậy, y sẽ muôn đời hối hận vô cùng.

Đây là lý do gì vậy? Không lẽ là vì tiếng đàn thủy chung vẫn không ngơi rót vào bên tai y?

Cho đến bây giờ, Sở Lưu Hương mới khẳng định được để nói với chính mình:

—Đúng vậy, chính là vì cái tiếng đàn này.

Tiếng đàn u nhã đánh đi đánh lại một khúc điệu.

Ở Dương Châu trong kỹ viện, ở bên sông Tân Hoài, Sở Lưu Hương đã từng có nghe qua khúc điệu này. Khúc điệu này có tên là Tân Nguyệt.

Khúc Tân Nguyệt nhu mì, cũng như vô số sợi tơ mềm mại, không biết làm cách nào đã quấn chặt lấy Sở Lưu Hương. Trên người của người đang đánh đàn, phải chăng cũng có một «tân nguyệt»?

Tiếng đàn vọng lại từ một tòa lầu nhỏ, trên lầu, ánh đèn lung linh chiếu qua cửa sổ, bóng người cũng mờ mờ ảo ảo. Dưới lầu, cửa đang để hở, phảng phất như đang chờ người đẩy cửa lên lầu.

Sở Lưu Hương đẩy cửa, bước lên lầu.

Gió xuân thổi nhẹ vào trong song cửa, tòa lầu thơm ngát hương hoa từ cây cỏ phân phương từ miền núi xa xôi về, người vận búi tóc cao kiêu cung trang, mặc một bộ y thường hoa gấm, ngồi dưới đèn đang đàn đó, chính là cái vị «tân nguyệt» đã từng bị bỏ nằm trong rương.

—Quả nhiên là anh đã lại.

Tiếng đàn ngừng ngang, cô lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương, lạnh lùng như mảnh trăng mới lên từ chân trời.

—Cô biết tôi sẽ lại sao?

Sở Lưu Hương hỏi cô.

—Dĩ nhiên là tôi biết.

Cô nói:

—Chỉ cần anh còn sống đó, anh nhất định sẽ lại.

Tiếng đàn lại vang lên.

Sở Lưu Hương vốn tự cho mình là phong lưu, dĩ nhiên phải biết mình đang nghe khúc điệu gì.

Cô lạnh lùng nói tiếp:

—Tôi chỉ bất quá không ngờ được rằng anh sống dai dẳng như vậy, thế thôi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

—Chỗ đó, ngay cả tôi còn không ngờ được tới, chỉ vì không để cho tôi gặp mặt cô, mà mỗi người ai ai cũng không tiếc dùng trăm phương ngàn kế lấy mạng tôi, chính cô hình như cũng muốn trốn tránh tôi.

Y hỏi cô:

—Có điều, tại sao bây giờ cô lại muốn gọi tôi lại đây?

Vầng trăng mới trên trời không tiếng động, «Tân nguyệt» dưới ánh đèn cũng không một lời.

Ánh đèn tuy cũng lợt lạt như ánh trăng, Sở Lưu Hương vẫn có thể thấy được mặt cô, không những vậy, còn thấy rất rõ ràng. Đây không phải là lần đầu tiên y thấy mặt cô, nhưng ở trong phòng chỗ khách sạn, ở trong cái rương thần bí đó, trong cái tình cảnh hoang mang đó, Sở Lưu Hương chỉ bất quá chú ý đến cái vầng trăng cong cong trên ngực cô.

Hiện tại y mới chú ý đến gương mặt cô, gương mặt cô cũng trắng ngần, cũng đượm đầy vẻ ưu nhã và cao quý, nhưng ánh mắt cô lại sáng rực như ánh mặt trời, tràn đầy vẻ quyết tâm và tự tin.

Cô trông thật là giống một người quá chừng.

—Tôi hiểu rồi.

Giọng nói của Sở Lưu Hương bỗng biến thành ấm ớ.

—Cô muốn tôi lại đây, bởi vì cô không muốn tôi và Đổ tiên sinh ở cùng một chỗ, bởi vì cô đã nghĩ tới chuyện bà ta có thể làm lần này. Bà ta không ngăn trở tôi lại đây gặp cô, cũng bởi vì bà ta đã hiểu ý của cô ra sao.

Muốn đem cái chuyện như vậy nói thẳng ra như vậy, thường thường sẽ làm cho người ta đau khổ lắm. Nhưng cô đã nói giùm cho Sở Lưu Hương câu kế tiếp, không những vậy còn nói rất trực tiếp.

—Đúng vậy, Đổ tiên sinh ý tứ ra sao tôi cũng đã rõ, cái ý của tôi, bà ta cũng rõ, bởi vì bà ta là mẹ của tôi, tôi chính là người bà ta muốn đem đi gả cho Sở Thiên Vương, là Ngọc Kiếm Công chúa đây.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy lạnh trong người, cảm thấy thèm rượu quá.

Không có rượu.

Xa xa nghe có tiếng sấm nổi lên, vầng trăng lưỡi liềm cong cong không biết lúc nào đã bị mây đen che đi mất.

Giọng nói của cô cũng phảng phất như ở trong đám mây đó.

—Sở Thiên Vương đòi một vị Công chúa, không phải là một đứa con gái của một gã thích khách lạc phách hết thời.

Cô nói:

—Mọi người ai ai cũng biết tôi là một vị Công chúa, chẳng có liên hệ gì đến cái người lưu lãng giang hồ kia, tôi lấy Sở Thiên Vương, không những là cái ý của mẹ tôi, mà còn là chính tôi tình nguyện. Bất kỳ ai lại phá hoại chuyện này, giờ nào phút nào cũng sẽ có người lại lấy mạng y.

Cô lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương:

—Tôi muốn anh lại đây, chính là để nói cho anh nghe cái điểm này, hiện tại anh đã hiểu rõ ràng chưa?

—Hiểu rồi.

—Vậy thì anh mau mau đi đi, vĩnh viễn đừng bao giờ lại gặp tôi nữa, tôi cũng vĩnh viễn không muốn thấy lại mặt anh.

Hồ Thiết Hoa nằm mơ thấy mình đang bay.

Bay được là một chuyện mỹ diệu đến mức nào, bay qua bay lại tự do tự tại như chim, bay qua hòn núi này tới hòn núi khác, bay qua mái nhà này mái nhà khác, bay qua cái nhà của ông thầy dạy học lúc nào cũng cầm cây thước trong

tay, bay qua con sông có ráng bơi cũng không qua, tỉnh dậy rồi tuy đang còn nằm soài trên giường, người mềm như bút, cái cảm giác biết bay đó còn đang lưu lại trong lòng ngạt ngào như vừa ăn một thổi đường phèn vậy.

Rất nhiều người lúc còn nhỏ thường hay mơ như vậy, Hồ Thiết Hoa cũng thế.

Chỉ bất quá lần này lúc y tỉnh lại rồi, y bỗng phát hiện ra mình đang bay thật. Không những là mình đang bay, mà là một người đang kẹp mình vào người bay, gió lạnh thổi vào mặt, đầu của y còn đang đau nhức kinh khủng, bốn bề một màu đen tối, không thấy được gì cả, chỉ nghe có người nói:

—Cám ơn trời đất, người cũng đã tỉnh lại. Làm cho người tỉnh lại thật không phải là chuyện dễ.

Người này dĩ nhiên là Sở Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa mà uống say rồi, trừ Sở Lưu Hương ra còn ai mà lay tỉnh được y, muốn cho một người chết sống lại không chừng xem ra còn dễ dàng hơn một chút.

—Người làm gì vậy?

Hồ Thiết Hoa đã nổi cơn giận lên.

—Ta đang ngủ ngon lành trên giường, người dựng ta dậy làm gì vậy? Người là con rùa đen hay là vương bát?

Một người uống rượu say xong, nếu ngủ được một giấc ngon lành đến trưa mai, người đó mới là kẻ có phúc, nếu nửa đêm nửa hôm bị người ta lay tỉnh, không thể nào trách y không nổi máu giận lên tới ba trượng.

Sở Lưu Hương đã từng uống say, cái tâm lý đó, dĩ nhiên là y cũng quá hiểu, vì vậy y yên lặng đứng nghe mắng chửi, chờ Hồ Thiết Hoa chửi cho đã cơn tức giận.

Được chửi Sở Lưu Hương như vậy thật tình cũng là một chuyện đã ngứa, một chuyện vô cùng thú vị.

Điều không thú vị là con rùa đen này nghe chửi xong bèn gia tăng tốc độ lên, không những còn nhanh hơn rùa đen, còn nhanh hơn cả thỏ, thậm chí còn nhanh hơn cả mười con thỏ bị con chồn rượt cộng lại nữa.

Trên đời này đại khái chẳng còn tìm ra được ai nhanh hơn y. Hồ Thiết Hoa chịu hết nổi rồi, cơn hùng hổ cũng xẹp xuống, những câu chửi mắng cũng lọt hết ra khỏi cái đầu đã đau nhức như muốn bị bể tung ra, y chỉ còn nước rên rỉ hỏi:

—Người tốt cuộc muốn làm gì vậy.

—Ta chẳng muốn làm gì cả.

Sở Lưu Hương nói.

—Chỉ bất quá muốn có người bầu bạn đi tản bộ chơi thế thôi.

—Tản bộ?

Hồ Thiết Hoa la lối lên:

—Không lẽ chúng ta đang đi tản bộ đây sao?

Giọng nói của y nghe giống như một người đang chết gào lên thảm thiết.

—Mẹ ơi là mẹ, trời ơi là trời, tản bộ cái kiểu như người, cái mạng già của ta không bị người tản cho mất mạng không được.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

—Chúng ta có thể dừng tản bộ nữa được không? Có thể ngồi nói chuyện tâm phào một lát được không?

—Được.

Sở Lưu Hương đang xông về phía trước như mũi tên vừa rời cung, nói đến dừng là lập tức dừng.

Chỗ y dừng lại tấu xảo lại là một gốc cây, trên cây tuy không có hoàng oanh hót líu lo làm người ta tỉnh mất giấc mộng đẹp, dưới gốc cây tấu xảo có một bãi cỏ xanh.

Hồ Thiết Hoa nằm vật người ra bãi cỏ, trừ khi có cây gậy thật lớn đánh vào người y, y nhất định không bao giờ ngồi dậy.

—Người muốn nói chuyện gẫu, hay muốn ngủ?

Sở Lưu Hương nói:

—Không thì chúng ta lại đi tản bộ cũng được.

—Ai nói ngủ? Vương bát đản mới ngủ.

Hồ Thiết Hoa làm như vừa mới bị cây gậy đánh vào thật, y lồm cồm bò dưới đất ngồi dậy.

—Người muốn nói gì? Nói chuyện về Đổ tiên sinh có được không? Người đã gặp mặt ông ta chưa? Người đã gặp con gái của Tiêu Lâm chưa?

—Đều đã gặp tất cả.

—Cái vị Tiêu cô nương đó thế nào? Có đẹp lắm không?

—Không những đẹp, còn rất thông minh.

Sở Lưu Hương nhìn đăm đăm về phương trời xa xăm đen tối:

—Tiêu Lâm nhất định sẽ không ngờ được y có một đứa con gái dễ thương như vậy.

—Sau đó rồi sao?

—Sau đó ta bỏ đi mất.

Hồ Thiết Hoa thở ra một hơi:

—Sao người không đi nói chuyện tán gẫu với cô ta thêm chút nữa? Tại sao lại bỏ đi vội vã quá vậy?

—Không phải ta muốn đi, đó là cô ta muốn ta đi.

—Cô ta muốn người đi, người bèn đi ngay?

Hồ Thiết Hoa cố ý than thở:

—Người biến thành nghe lời hỏi nào vậy?

—Chính cái lúc ta bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

—Hiểu được chuyện gì?

—Những chuyện nên hiểu, đại khái ta đã hiểu hết rồi.

Sở Lưu Hương nói:

—Còn những chuyện không nên hiểu, ta cũng đều hiểu cả luôn. Mấy năm gần đây dấy động nam miền duyên hải thường hay có cướp biển quấy nhiễu, làm ăn cướp bóc xong bèn lập tức hô hoán kéo nhau bỏ đi, không biết hành tung ở đâu, cũng không biết khi nào bọn chúng sẽ trở lại cướp bóc lần nữa, nếu điều đại quân lại trấn áp, tiền quân lương là một vấn đề lớn, không những vậy còn sợ không khỏi quấy nhiễu lương dân, hà huống bọn đạo tặc đó, cũng chắc gì quan quân có thể đối phó được. Vì vậy nên triều đình mới sai một vị đặc sứ dùng thân phận một kẻ giang hồ, liên lạc bốn phương hào kiệt để đối phó với bọn cướp đó. Quyền lực của người này rất lớn, trách nhiệm cũng rất lớn, thân phận càng phải được bảo trì bí mật, nhưng để cho quan phủ qua lại được dễ dàng, không thể không để cho người ta biết y là một người có thân phận tôn quý. Trong hoàn cảnh đó, triều đình chỉ còn cách mượn một lý do, phong cho y một ân điển gì đó, phong cho con gái y làm Công chúa, tuy chỉ là Công chúa trên danh nghĩa, nhưng cũng đủ làm người ta nhìn y với cặp mắt khác hơn người thường.

Nghe đến đó, Hồ Thiết Hoa nhin không được phải hỏi:

—Người đã biết người đó chính là Đổ tiên sinh?

—Đúng vậy, ta đã biết từ trước rồi.

Y hỏi ngược lại:

—Nhưng còn người, người có biết cái vị Đổ tiên sinh này là ai không?

—Ông ta là ai?

—Đổ tiên sinh chính là vợ lúc trước của Tiêu Lâm. Ngọc Kiếm Công chúa chính là con gái của Tiêu Lâm.

Bàn tay của Hồ Thiết Hoa đã đưa lên sờ sờ vào mũi.

Sở Lưu Hương lại nói tiếp:

—Bà ta thật tình là một người giỏi vô cùng, tuy ta không hiểu rõ lúc bà ta ly khai Tiêu Lâm rồi làm sao qua lại với những người hoàng tộc trong đại nội, nhưng triều đình trọng dụng được bà ta nhất định không phải là không có lý do.

Bọn cướp biển miền duyên hải dần dần bị bà ta áp đảo, dần dần không còn chỗ sinh tồn, lúc đó miền đông nam bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật còn gian hùng, còn bá đạo hơn cả Hải Khoát Thiên của Tử Kinh Bang xa lắc, do đó bọn cướp biển lật vạt không còn cách nào độc lập sinh tồn bèn đi lại đầu nhập vào lá cờ của y.

Sở Lưu Hương than thở:

—Kiếm báu có hai lưỡi, phàm là chuyện có lợi thì cũng có hại. Đổ tiên sinh tuy đã trừ sạch bọn cướp biển, nhưng lại tạo ra được bá nghiệp trên biển cả cho Sử Thiên Vương. Hiện tại lực lượng của y đã dần dần không còn là thứ Đổ tiên sinh có thể đối phó lại được, vì vậy để phủ an y, Đổ tiên sinh chỉ còn cách đáp ứng với y, gả con gái mình là Ngọc Kiếm Công chúa đổi lấy điều kiện hưu binh, đấy dĩ nhiên cũng là cái kế tạm thời bất đắc dĩ, không thể làm gì được hơn.

—Cái đạo lý đó ta cũng hiểu rồi.

Hồ Thiết Hoa cũng đang than thở.

—Vì vậy ta mới chịu làm cái chuyện này.

—Có điều, có người còn chưa biết, không những là mấy tay máu nóng sôi sục trong giang hồ hào kiệt dần thân ra, thuộc hạ của Sử Thiên Vương nhất định cũng có người muốn cản trở!

—Tại sao?

—Bởi vì bọn họ đã tính lên bờ đại sát một trận cướp bóc cho đã đời, Sử Thiên Vương mà đi lấy Ngọc Kiếm Công chúa, bọn họ còn có cơ hội gì nữa.

Sở Lưu Hương lại nói tiếp:

—Bọn cướp biển ở Đông Doanh cũng đã tính để cho Sử Thiên Vương và Đổ tiên sinh đánh nhau một bận, đợi hai bên đều tổn thương nặng rồi bọn họ sẽ ngồi không thủ lợi, dĩ nhiên bọn họ cũng không muốn cho chuyện hôn nhân này thành công được.

—Người đã nhận ra được cái vị cô nương ở Đông Doanh ấy chính là người bọn họ phái lại.

—Ta vốn chưa biết rõ hoàn toàn mấu chốt câu chuyện ra sao, nhưng hiện tại thì ta đã hiểu rõ ra rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

—Đổ tiên sinh muốn đặt ta vào chỗ chết, cũng chỉ bất quá vì sợ rằng ta sẽ tiết lộ thân thế bí mật của Ngọc Kiếm Công chúa, phá hoại đi chuyện hôn nhân này, Ngọc Kiếm Công chúa vì phải lo cho đại cuộc, không tiếc gì đến thân mình, ta đã hiểu hết chuyện là vậy, còn có thể biết nói gì hơn?

—Vì vậy cô ta muốn người đi, người bèn phải đi thôi.

—Đúng vậy.

Sở Lưu Hương hững hờ nói:

—Cô ta muốn ta đi, ta chỉ có nước đi, cô ta không muốn ta đi, ta cũng đành phải đi.

—Có phải vì người chẳng còn muốn xen vào chuyện này? Và cũng chẳng còn muốn dính líu gì đến cô ta?

Sở Lưu Hương hững hờ cười nói:

—Người muốn ta xen vào chuyện gì? Không lẽ muốn ta thế cô ta đi lấy Sử Thiên Vương?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn y rồi lắc đầu than thở:

—Con người của người thật tình càng lúc càng chẳng còn thú vị gì, lúc trước người có như vậy đâu, bất kể gặp phải chuyện gì dù có khó khăn đến đâu, người cũng không hề chùn bước; bất kể gặp phải đối thủ đáng sợ đến đâu, người cũng đều liều mạng xông vào.

Y cười nhạt:

—Không ngờ hiện tại ngươi đã biến thành con rùa đen thụt đầu vào trong cổ.

Sở Lưu Hương chẳng tức giận chút nào:

—May mà ngươi còn chưa biến đổi, ngươi nhất định vẫn còn đi làm cho xong cái chuyện ngươi đã đáp ứng với người ta.

—Dĩ nhiên là ta sẽ làm chuyện đó.

Hồ Thiết Hoa lớn tiếng nói:

—Ngươi cũng chẳng cần phải lo cho ta, muốn đi thì cứ đi đi.

—Trước khi đi, chúng ta uống rượu với nhau một lần nữa được không?

Sở Lưu Hương nói giọng phảng phất thật thê lương:

—Tấu xảo ta biết được gần đây có vài thùng rượu ngon.

Rượu đã uống hết không ít, một người một thùng, ngồi trên nóc một tòa lầu cao, đưa miệng lại tu từ trong thùng ra.

Bình thời, uống rượu vào rồi Hồ Thiết Hoa nói chuyện còn ồn ào hơn cả ai, hôm nay y chỉ uống rượu, không nói chuyện. Hình như y đã hết còn muốn nói chuyện với hạng người như là Sở Lưu Hương.

Nhưng Sở Lưu Hương lại có vẻ mặt khoan khoái rõ ràng, y nói chuyện lại nhiều hơn lúc bình thường nhiều.

Hồ Thiết Hoa nghinh mặt ngồi nghe hết nửa ngày, rồi mới nghinh mặt lên hỏi:

—Ngươi đã nói chuyện xong chưa?

—Còn chưa xong.

—Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Sở Lưu Hương ngẩng cổ tu vào mấy ngụm rượu lớn, rồi bỗng dùng cái giọng thật kỳ quái nói:

—Ta còn muốn nói cho ngươi nghe một chuyện, một chuyện người khác chưa ai biết được rõ ràng, ta cũng chưa bao giờ nói với ngươi. Ai ai cũng biết chúng ta là bạn rất thân, đều cho rằng ta đối với ngươi rất tốt, ngươi gặp phải vấn đề gì ta đều có thể giải quyết được giúp ngươi, ngay cả chính ngươi không chùng cũng nghĩ như vậy.

Sở Lưu Hương cười cười:

—Chỉ có mình ta là biết được trong lòng thôi tình huống không hẳn là như vậy.

Y lại ôm thùng rượu lên tu mấy ngụm lớn, tu nhanh còn hơn cả lúc bình thời.

—Thật ra người đối với ta còn tốt hơn ta đối với người nhiều, chỗ nào người cũng đều nhân nhượng ta, có rượu ngon thịt béo đàn bà đẹp người không hề đi tranh giành với ta, hai đứa mình cùng nhau làm chuyện lớn oanh liệt là thế, nhưng thành danh nở mặt mở mày thì là ta, thật ra người cũng đi đánh nhau sống chết như ta vậy.

Sở Lưu Hương nói:

—Chỉ bất quá đánh nhau xong rồi, người trốn mất, trốn tới một quán rượu nhỏ nào đó không ai biết, tùy tiện tìm một người đàn bà nào đó, còn ráng cưỡng bách chính mình đi thừa nhận rằng mình yêu cô ta muốn chết đi được.

Hồ Thiết Hoa cũng bắt đầu uống rượu ừng ực từng ngụm lớn, uống như liều mạng.

—Người làm như vậy chỉ bất quá vì ta là Sở Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa làm sao bì lại được Sở Lưu Hương? Vinh quang dĩ nhiên phải để cho Sở Lưu Hương nhận lấy.

Y đưa cặp mắt uống rượu nhiều vào rồi còn sáng rực hơn cả lúc bình thường, trừng trừng nhìn Hồ Thiết Hoa:

—Có điều hiện tại ta muốn nói cho người nghe, người lầm rồi, lầm to, lầm tai hại.

Giọng nói của Sở Lưu Hương bỗng biến hẳn:

—Hiện tại, ta nhất định phải để cho người biết Hồ Thiết Hoa không hề có chỗ nào bì không lại được với Sở Lưu Hương, không có Sở Lưu Hương, vấn đề của Hồ Thiết Hoa cũng đều giải quyết được như thường, y vẫn có thể sống nhăn ra như vậy, không những thế còn sống khoan khoái hơn trước nhiều. Cặp mắt của y mở trừng ra càng lớn:

—Nếu người không hiểu cái điểm đó, người chẳng phải là con người, người là con lợn, con lợn chết tiệt.

Thùng rượu đã trống rỗng.

Hồ Thiết Hoa bỗng đứng bật dậy, y dùng sức ném thùng rượu ra thật xa, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương mắng lên một câu:

—Đánh rắm thối lắm, người nói chuyện như đánh rắm vậy, đánh rắm còn thối gấp trăm lần rắm chó.

Y mắng thì hung dữ như vậy, nhưng cặp mắt y phảng phất như có nước mắt muốn trào ra.

—Hiện tại ta cũng muốn nói cho người nghe, nếu người cho rằng ta không hiểu người đánh những thứ rắm thối đó ra là có ý gì, người cũng lằm lằm.

—Người hiểu cái ý của ta?

Sở Lưu Hương cười nhạt nói:

—Người hiểu cái khỉ mốc!

—Ta không hiểu, còn ai hiểu?

Hồ Thiết Hoa nói:

—Người cố ý làm bộ chẳng quan tâm gì, bắt quá người muốn giấu ta, một mình đi tìm Sở Thiên Vương liều mạng.

Y nắm chặt hai nắm tay, ráng cầm lại nước mắt:

—Người có chịu thừa nhận hay không? Nếu người còn chưa chịu thừa nhận, ta sẽ đâm chết người.

Sở Lưu Hương cũng nhảy bật dậy, dùng sức ném thùng rượu ra thật xa, nắm chặt hai nắm tay lại, trừng mắt nhìn y:

—Cho dù ta có đi đi, thì có liên quan gì tới người? Ta đi chuyện ta, người làm chuyện người, người phùng mang trợn mắt lên làm gì?

Hai người đứng đó, người này trừng trừng nhìn người kia, nắm tay đã nắm lại thật chặt rồi, hình như đã sắp liều mạng với nhau tới nơi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cũng không biết là vào lúc nào đó, hai cặp quyền đều cứng như thép nguội đã nắm chặt lấy nhau.

—Người thật không phải là thứ gì cả.

—Ta vốn chẳng phải là thứ gì, người cũng vậy, chúng ta đều là người mà.

—Người chẳng phải người, người là con giun trong bụng của ta, nếu không làm sao người biết ta đi làm gì.

—Bởi vì ta biết người.

Hồ Thiết Hoa nói:

—Ta còn hiểu người hơn cả ông già của người.

Nói xong câu đó, chính y cũng đã bật cười trước, cả hai người đều cười vang lên, ngay cả những người ở cách đó cả dặm đường cũng bị tiếng cười của họ lay tỉnh dậy.

Bọn họ đã muốn cười rồi, sẽ liều mạng mà cười, bọn họ muốn uống rượu rồi, sẽ liều mạng mà uống.

Muốn liều mạng đi sống chết thật rồi, cũng sẽ không một chút nào do dự.

—Được, người đi liều cái mạng của người, ta liều cái mạng của ta. Chỉ bất quá nếu có người nào muốn lấy được cái mạng của chúng ta, đại khái còn không được dễ dàng lắm.

—Lấy mạng của người rồi còn có ta, lấy mạng của ta rồi còn có người, ai mà liều mạng nổi.

—Chẳng ai cả!

---- o0o ----